

Mơ Ngô Đình Diệm qua “Sự Thật Về Hồ Chí Minh”

Nguyễn Duy Thành

Do chịu tác động của chiến tranh thế giới bởi các cường quốc. Dải đất bé nhỏ Việt Nam bị cắt làm đôi, phải trầm luân trải dài qua một cuộc chiến ý thức hệ, mà hậu quả của sự bất tương đồng về hệ ý thức này vẫn mãi kéo dài đến ngày nay. Dù rằng, hơi nóng của chiến tranh đã bị đẩy xa, nhưng thân phận và ước mơ của người Việt Nam vẫn còn vàng vọt.!

Chiêm nghiệm về cuộc chiến đã qua cũng như liên hệ với hiện tình chính trị của Việt Nam, có thể nói, giấy bút ghi thành sử liệu được chất cao như núi Hoàng Liên Sơn, hay ghép dài như dòng Cửu Long. Nhưng nổi trội lên trong muôn triệu ngôn từ viết về lịch sử cận đại, thì hình ảnh lãnh tụ của hai miền Nam - Bắc được nhắc đến nhiều nhất. Đó là hai nhân vật lịch sử: ông Hồ Chí Minh và Ngô Đình Diệm.

Tuy hai người khác nhau về chính kiến, nhưng luôn luôn gặp nhau trên cùng một điểm. Đó là điểm tranh luận của các sử gia và ngay cả trong câu chuyện mang tính thời sự của người đời thường. May mắn hơn ông Ngô Đình Diệm, là ông Hồ Chí Minh được cả một ban nghiên cứu đảng, hay học viện hàn lâm và đầy đủ các cơ quan ngôn luận viết về mình, thì ông Ngô Đình Diệm chỉ được một số cá nhân sử gia chân chính sưu khảo và biên soạn để lưu hậu, còn phần lớn sách mực viết về ông không mấy tốt đẹp dù đa số người viết đó cho rằng, họ là người từng thân cận làm việc với ông, hay nói gần hơn họ đã từng ăn bổng lộc, hoặc chính tay họ cầm lá phiếu đi bầu cho ông.

Vậy, thế hệ mai sau biết tin ai đây? Hay, lấy điểm tựa nào của lịch sử để bàn về các vị lãnh tụ, nhằm so sánh và tìm ra người chân chính cho tương lai Việt Nam?

Không. Không đến nỗi phải quá thất vọng khi trả lời cho các câu hỏi nói trên. Bởi, mọi nhân vật hay sự kiện đã được cô đọng và đúc đặc thành hai chữ Lịch Sử, thì tự nó sẽ có mặt phẳng. Hay nói đúng nghĩa hơn là thời gian và chứng cứ của sử liệu đã rất tự nhiên, rất công bằng cho câu hỏi nói trên. Đó là bao sách vở, bao áng văn hay, bao thi phẩm tuyệt vời viết về ông Hồ Chí Minh. Hay bao lý luận sắc bén, bao cáo trạng hùng hồn, bao chỉ trích của miệng đời đối với ông Ngô Đình Diệm. Tất cả trở thành vô giá trị sau tiếng nổ... BÙM... DVD “SỰ THẬT VỀ HỒ CHÍ MINH” xuất hiện.

Trong chừng mực ngắn gọn của một bài báo, xin được dựa trên tư liệu lịch sử để tổng hợp một số điểm cụ thể mang tính giống và khác nhau giữa hai nhân vật lịch sử này.

Xuất Xứ và Quan Điểm:

Sự giống nhau của hai nhân vật lịch sử, là đều có nguồn gốc từ quê hương nghèo nàn đất cày lên sỏi đá. Ông Hồ Chí Minh người Nghệ An, và từ đây tính theo hướng vào Nam không xa thì có tỉnh Quảng Bình là quê hương của ông Ngô Đình Diệm.

Cả hai ông đều xuất thân từ cửa con nhà Quan, đều mang hùng tâm đại chí là: Cách Mạng, và có thể nói trường đoản lộ của cả hai ông đều phải trải qua sóng gió lao đao. Nhưng cuối cùng cả hai ông đều toại thành chí nguyện và đạt được đỉnh cao chính trị.

Phía ông Hồ Chí Minh theo phe Cộng Sản và áp đặt thể chế này lên Miền Bắc- Việt Nam, với câu nói của ông và cũng là khẩu hiệu của đảng Cộng Sản Việt Nam do ông sáng lập là: Không Có Gì Quý Hơn Độc Lập Tự Do.

Phía ông Ngô Đình Diệm thì khởi xướng và thành lập chế độ Cộng Hòa tại Miền Nam - Việt Nam. Với câu nói mộc mạc nhưng cũng là chủ trương đường lối và lập trường chính trị của ông trong công cuộc xây dựng quốc gia, đó là: Không Gì Quý Bằng Nỗi Cơm Của Mình.

Hoàng Đế và Mỹ Nhân:

Cả hai ông Hồ Chí Minh và Ngô Đình Diệm đều đạt đến đỉnh cao danh vọng và quyền lực, nhưng trên danh chánh ngôn thuận khi hai ông mất đều sống độc thân, không có vợ con. Tuy nhiên, tiếng sét ái tình cũng như tiếng sét thiên nhiên đánh vào đâu thì để lại dấu vết ở chỗ đó! Trường hợp ái tình của ông Hồ Chí Minh cũng vậy, càng ngày càng có nhiều sử gia Việt Nam và ngoại quốc, kể cả những đồng chí thân cận của ông đã trưng ra được nhiều bằng chứng để xác định rằng, ông Hồ Chí Minh đã từng cưới vợ và có lắm nhân tình mà "dân chơi" có thể tặng ông cái ái danh là "sở khanh nhưng không hào hoa", vì ông hay hát bài "giết người trong mộng" sau khi... cơm no bò cưỡi! Chính vì điểm yếu là "ăn vụng nhưng không biết chùi mép" này của ông Hồ Chí Minh, đã làm nổi bật tính nhân thân và hạnh kiểm cho đối thủ là ông Ngô Đình Diệm.

Mặc dầu có dư luận chỉ trích về đường lối của chế độ do ông lãnh đạo, nhưng tuyệt nhiên không tìm thấy một dòng sử nào phê phán về đức tính, đạo hạnh cũng như tình cảm riêng tư của ông Ngô Đình Diệm, tất cả nhận xét của phía người bên hay kẻ chống đều có chung một điểm là hết sức kính phục đức tính cá nhân của ông. Hay, nói một cách khác là anh hùng trong thiên hạ từ cổ chí kim chưa mấy ai vượt qua được cái câu: "Anh Hùng Khó Qua Ái Mỹ Nhân". Ngoại trừ ông Ngô Đình Diệm đã bước qua được cái ải đầy mê hồn trận này! Nói như thế, rất dễ nhiều người cho rằng ông Ngô Đình

Diệm là người khô queo về tình cảm? Không! Nếu chịu khó tìm trong sử lược nói về tâm tính, tình cảm của một người có "quyền sinh quyền sát" này, thì ông Ngô Đình Diệm bị liệt vào dạng người "keo" vì không mấy khi có tiền để tưởng thưởng cho những người phục vụ giúp mình, ngoài ra ông cũng là người có tính hay nổi giận, nhất là những ai dám cắt ngang lời ông nói. Thái độ này đã tạo cho những chính khách dưới quyền xếp ông vào loại độc tài. Còn chuyện với phái đẹp thì ông rất yếu kém và phần lớn các tư liệu xếp ông vào loại: Nhát Gái! Vì người ta ít khi thấy ông Ngô Đình Diệm bắt tay với phụ nữ, kể cả các Bà Đầm trong các Ngoại giao đoàn của Tây phương đến thăm Miền Nam Việt Nam, mặc dầu sức khỏe và tâm sinh lý của ông Tổng Thống hết sức bình thường.

Với ông Ngô Đình Diệm thì ai cũng biết cái tình lớn nhất trong con người của ông là tình mẫu tử. Ông luôn tâm sự với mọi người về hiếu nguyện lớn nhất của đời ông, là sau khi không còn làm Tổng Thống, mong ước của ông là được về Huế để phụng dưỡng Mẹ già, nếu Mẹ mất sớm thì ông tiếp tục đi tu theo Dòng Chúa Cứu Thế.

Thành Công Và Thất Bại:

Bằng mưu chước và thủ đoạn, ông Hồ Chí Minh đã biết lợi dụng cộng sản quốc tế để thành công trong việc nắm giữ độc quyền chiêu bài yêu nước. Nhưng trả giá cho nền độc lập như đảng phái của chính ông ca ngợi, thì sinh linh nước Việt phải chết chóc quá nhiều, nhất là thành phần trí thức ái quốc thuần chính nghe theo lời kêu gọi yêu nước của ông. Hay, rà xét lại một số sự kiện đẫm máu từng xảy ra dưới thời ông Hồ Chí Minh đương nhiệm như: Cải Cách Ruộng Đất, Nhân Văn Giai Phẩm, Tết Mậu Thân, thiển nghĩ về mặt chính trị và quân sự của chế độ Miền Bắc lúc bấy giờ, không cần thiết phải đi qua những bước tàn sát tập thể như đã xảy ra, mà ông Hồ Chí Minh và đảng cộng sản nên có chính sách ngược lại, vì những thành phần bị giết này chính là rường cột về mặt nhân văn và kinh tế để xây dựng xã hội Miền Bắc vào lúc phôi thai. Qua đó chứng minh rằng, ông Hồ Chí Minh là người có đầy đủ mưu mô để giành giật ngôi vị, nhưng hoàn toàn không có khả năng cần có của một chính trị gia thuần chính yêu nước. Chính những di hại mà ông Hồ Chí Minh để lại đã đánh mất hết tình tự dân tộc, mà mãi đến hôm nay đảng của ông muốn kêu gọi tình đoàn kết cũng không tập hợp được!

Xa hơn nữa, hậu quả lớn nhất, và trách nhiệm lớn nhất mà cá nhân ông Hồ Chí Minh phải gánh chịu trước lịch sử, đó là ông đã cam tâm đồng thuận dâng nhường Biển Đảo cho Trung Cộng qua công hàm năm 1958. Dù phản biện dưới lý luận nào, thì nhà nước Trung Cộng vẫn dùng yếu tố này để làm cơ sở pháp lý.

Khác với ông Hồ Chí Minh, tại Miền Nam vào thập niên 1950, tình hình chính trị ngổn ngang trăm mối như hiện tình của đất nước Iraq hôm nay, cũng lắm phe nhiều phái mà chính phủ Hoa Kỳ phải tiêu tán đến ngàn tỷ đô la vẫn không bình định được. Nhưng với bản lĩnh chính trị cương quyết và khôn khéo, ông Ngô Đình Diệm đã thâm tóm được quyền lực trong thái độ khá ôn hòa, không đến nỗi phải tạo ra sự chết chóc thương vong cho đồng bào, cũng như với đối thủ chính trị của ông!

Nhìn từ mọi biên độ của lịch sử, có thể nói, chính thể Cộng Hòa do ông Ngô Đình Diệm thành lập và lãnh đạo tuy chưa hoàn hảo về mọi mặt. Nhưng đem so sánh với bất cứ quốc gia nào trên thế giới từng phải đối diện với 2 mặt, xây dựng bên trong và chống đỡ bên ngoài, thì khả năng lãnh đạo quốc gia của ông Ngô Đình Diệm thì khó có chính khách nào bì sánh được. Thời gian 9 năm, một con số ít ỏi chưa đủ để đào tạo thành công một con người, huống hồ gì tạo dựng một chế độ! Một điều đáng kính trọng và cũng là điểm để cho bất cứ một lãnh tụ nào của Việt Nam trong tương lai đều cũng phải học hỏi ở ông. Đó là tinh thần quốc gia độc lập. Một đặc tính cần thiết không thể tách rời trong đường lối chủ trương giữ nước hay kiến quốc. Hoặc nói khác đi, là với vị thế của Việt Nam nằm sát nách một nước khổng lồ tham vọng bá quyền như Trung Cộng, thì người lãnh đạo quốc gia phải biết vận dụng mọi phương diện để không rơi vào tình trạng phụ thuộc. Xin đưa ra một chính sách mà ngay cả hai ông Ngô Đình Diệm và Hồ Chí Minh đã từng thực hiện nhưng khác nhau, và chính sách này đã liên quan đến tình hình chính trị của Việt Nam hiện nay, mà nguy cơ mất nước đã hiện rõ nhưng đảng cộng sản Việt Nam vẫn bất lực. Đó là chính sách đối với người Hoa của hai miền Nam-Bắc trong thời kỳ chiến tranh.

Khi Mao Trạch Đông thành công cuộc cách mạng năm 1949, ngay sau đó đã đồng dục tuyên bố với thế giới, là chính quyền Trung Quốc có quyền can thiệp lên mọi quốc gia để bảo vệ công dân của mình. Thế giới đã đồng loạt phản đối về lời tuyên bố ngạo ngược này, khiến giữa thập niên 1950 chính phủ Trung Quốc phải rút lại lời tuyên bố.

Riêng tại Miền Bắc Việt Nam, ông Hồ Chí Minh hết sức lỏng lẻo trong việc quản lý người Hoa. Vào năm 1955 giữa Hà Nội và Bắc Kinh có thống nhất với nhau rằng, người Hoa do nhà cầm quyền Hà Nội quản lý, và được hưởng mọi quyền lợi như người dân Việt. Nhưng không phải chịu nghĩa vụ quân sự.

Trái lại, tại Miền Nam vào năm 1956, chính phủ Ngô Đình Diệm đã bắt buộc tất cả người Hoa phải nhập quốc tịch Việt Nam, hoặc bị trục xuất. Chính sách quản lý chặt chẽ người Hoa này đã khiến giới cầm quyền Bắc Kinh phải lên tiếng phản đối vào năm 1957, vì cho rằng "sự xâm phạm các quyền hợp pháp của người Hoa". Tuy nhiên, Chính phủ Đệ Nhất Cộng Hòa vẫn cứng rắn không thay đổi lập trường.

Từ đó cho thấy rằng, việc quản lý hay lỏng lẻo với người Hoa là một điều hết sức quan trọng. Việc quản lý không chỉ tạo điều kiện cho người Hoa hòa nhập đồng nhất với người Việt để cùng nhau xây dựng xã hội, tuân thủ kỷ cương của chế độ, mà còn bảo đảm được mặt an ninh quốc phòng lâu dài cho quốc gia xã tắc. Đó là nhãn quan viễn kiến của Tổng Thống Ngô Đình Diệm nhìn về tầm ảnh hưởng của quốc gia khổng lồ phương Bắc. Và mối lo ngại của ông đã biến thành sự thật cho 50 năm sau, khi ông Thủ tướng cộng sản Việt Nam mở toang cửa khẩu để rước đại họa vào cho quốc gia Việt Nam như hiện nay

Đứng trước hiện tình chính trị của quốc gia, một cận ảnh chính trị đen tối sẽ chụp lên đầu dân tộc Việt Nam. Nhưng không ai có thể đứng ra cản đáng công cuộc giữ nước trước sự độc tài của giới đương quyền Việt Nam. Đồng thời, tinh thần đoàn kết quốc gia cũng bị xói mòn và tình tự dân tộc bị lở sập thì lịch sử minh chứng đúng đắn rằng: Tinh thần lãnh đạo quốc gia độc lập của ông Ngô đình Diệm là thượng sách.

Thật khó thay và biết đến bao giờ, Người Việt, Nước Việt kết tinh và hội tụ được một vị lãnh đạo mà nhân thân không bị một chút tỳ xước trong hạnh kiểm, hay trong chủ trương chính sách đã không phụ thuộc ngoại bang. Đồng ý rằng, chính thể Cộng Hòa do ông Ngô Đình Diệm thành lập và lãnh đạo chưa hoàn chỉnh về mọi mặt. Nhưng rất đầy đủ nhiều yếu tố để khẳng định rằng, đó là Mô hình, là Kiểu mẫu cho đảng cộng sản Việt Nam thực hiện để mở ra một trang sử mới cho Việt tộc. Hay, nói một cách đích thực hơn là, để quốc gia Việt Nam tránh được nguy cơ mất nước về tay phương Bắc, thì cần phải có một con người đầy đủ uy tính và bản lĩnh chính trị như Ngô Đình Diệm, và một "bộ óc trăm năm" như Ngô Đình Nhu.

Nhân Húy Nhật của Nhị Vị vì ái quốc mà vong thân, xin kính cẩn nghiêng mình và Trọng kính: Vĩnh Biệt Tổng Thống Ngô Đình Diệm và Cố Vấn Ngô Đình Nhu.

© *Nguyễn Duy Thành*

© *Đàn Chim Việt - <http://www.danchimviet.info> - 20/10/11*